

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Písku rozhodl samosoudcem JUDr. Ondřejem Mörtlem ve věci

žalobkyně:

[REDACTED]
[REDACTED]
zastoupená advokátem [REDACTED]
[REDACTED]

proti
žalované:

[REDACTED]
[REDACTED]
zastoupená advokátem [REDACTED]
[REDACTED]

o náhradu škody ve výši 50 000 Kč

takto:

- I. Žaloba doručená Okresnímu soudu v Písku dne 1. 12. 2022, kterou se žalobkyně vůči žalované domáhá zaplacení náhrady škody ve výši 50 000 Kč, **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **je povinna** zaplatit žalované náhradu nákladů řízení ve výši 27 200 Kč do 3 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalované.

Odůvodnění:

1. Žalobou doručenou Okresnímu soudu v Písku dne 1. 12. 2022 se žalobkyně vůči žalované domáhá zaplacení náhrady škody ve výši 50 000 Kč. Podání žaloby je odůvodněno tím, že žalobkyně je jedním z věřitelů, který přihlásil pohledávku v rámci insolvenčního řízení vedeného ve vztahu k úpadci [REDACTED], Krajským soudem v Ostravě pod sp. zn.

Shodu s prvopisem potvrzuje Kateřina Bajerová.

██████████. Dalším z věřitelů uplatňujícím v probíhajícím insolvenčním řízení pohledávku je společnost ██████████, přičemž existence pohledávky této společnosti byla v celém rozsahu popřena insolvenčním správcem (ačkoli tato byla přiznána soudním rozhodnutím). Na základě zjištěných skutečností je možno dovodit, že ze strany žalované došlo k protiprávnímu jednání, v jehož důsledku došlo k neoprávněnému vzniku pohledávky společnosti ██████████, a k jejímu nedůvodnému uplatnění v insolvenčním řízení. Pokud by nedošlo k protiprávnímu jednání žalované z pozice zaměstnankyně ██████████ ██████████ ██████████, neuznal by pohledávku věřitele ██████████ ██████████, soud rozhodující v nalézacím řízení a nedošlo by k jejímu uspokojení v rámci insolvenčního řízení, což v konečném důsledku vede k zásadnímu snížení možnosti uspokojení žalobkyně a tedy ke vzniku škody na straně žalobkyně. Úpadek ██████████, podle žalobkyně nabyt dne 26. 4. 2005 ve veřejné dražbě konané na návrh správce konkurzní podstaty společnosti ██████████, vlastnické právo k obchodnímu domu ██████████, který je součástí parcely č. st. ██████████ v kat. území a obci ██████████. Žalovaná jako úřednice ██████████ svým úmyslným protiprávním jednáním způsobila škodu ve výši nejméně 14 198 831 Kč, neboť vydala vědomě nepravdivé osvědčení, čímž zhojila platnost nájemní smlouvy uzavřené na období od 1. 6. 1995 do 30. 5. 2004 mezi společnostmi ██████████ (právní předchůdkyní společnosti ██████████) a právní předchůdkyní žalobkyně společností ██████████. Předmětná nájemní smlouva přitom podle žalobkyně byla stižena absolutní neplatností, neboť k jejímu uzavření nebyl udělen souhlas městského úřadu (národního výboru) ve smyslu ust. § 3 zákona č. 116/1990 Sb., o nájmu a podnájmu nebytových prostor. Otázka platnosti nájemní smlouvy se stala zásadní pro posouzení nároků v rámci soudního sporu vedeného mezi společnostmi ██████████, jako žalobkyní a společností ██████████, jako žalovanou, který probíhal u Okresního soudu v Ostravě pod sp. zn. 30 C 37/2007, následně opakovaně u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 51 Co 267/2010 (z důvodu zrušení původního rozhodnutí Nejvyšším soudem České republiky) a u Nejvyššího soudu České republiky pod sp. zn. 22 Cdo 2222/2011 a sp. zn. 26 Cdo 3463/2019. Nejvyšší soud ve svém rozhodnutí ze dne 25. 2. 2020, č. j. 26 Cdo 3463/2019-1065, dovodil, že společnost ██████████, nabytím vlastnictví k objektu vstoupila do původního nájemního vztahu, tedy byla vázána ujednáními nájemní smlouvy. Jestliže společnost ██████████, následně platně odstoupila od nájemní smlouvy, došlo k zániku nájemního vztahu a teprve tím vzniklo právo žalobkyně domáhat se vypořádání plnění poskytnutého ze zrušené smlouvy (již zaplaceného nájemného za celé období trvání nájemního vztahu). Daný nárok tak je třeba uplatnit proti společnosti ██████████, která byla pronajímatelem v době ukončení nájmu. V návaznosti na vyslovený právní názor pak Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 3. 9. 2020, č. j. 51 Co 267/2010-1210, změnil rozsudek prvoinstančního soudu a společnosti ██████████, přiznal pohledávku uplatněnou žalobou. Přestože bylo proti předmětnému rozsudku společností ██████████, podáno dovolání a Nejvyšší soud České republiky odložil vykonatelnost napadeného rozhodnutí, nebránilo to společnosti ██████████, v podání insolvenčního návrhu u Krajského soudu v Ostravě. Protiprávní jednání žalované spočívá podle žalobkyně konkrétně v tom, že dne 25. 7. 2005 nepravdivě osvědčila skutečnost, že dne 12. 5. 1995 byl společnosti ██████████ udělen souhlas k pronájmu nebytových prostor podle § 3 odst. 2 zákona č. 116/1990 Sb., o nájmu a podnájmu nebytových prostor, ačkoli k vydání předchozího souhlasu s nájmem nebytových prostor nikdy nedošlo. Nepravdivé je i další sdělení žalované (znovu zopakované ve sdělení ze dne 4. 6. 2021), podle něhož již byla v roce 2005 dokumentace ohledně souhlasu s uzavřením nájemní smlouvy z roku 1995 skartována, když toto tvrzení je vyvráceno dalším sdělením ██████████ ze dne 28. 4. 2021, podle něhož žádost o skartační povolení byla podána dne 21. 11. 2018. Žalovaná tedy v roce 2005 musela vědět, že ve spisové službě městského úřadu žádný souhlas s nájmem evidován není, a že ani neproběhlo skartační řízení. Výhradně na základě potvrzení vystaveného žalovanou v roce 2005 přitom byla

v nalézacím řízení vedeném u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 51 Co 267/2010 dovozena existence souhlasu a splnění podmínky stanovené § 3 odst. 2 zákona č. 116/1990 Sb., nájemní smlouva nebyla shledána absolutně neplatnou a společností [REDAKCE], byla uložena povinnost zaplatit společnosti [REDAKCE] částku 14 240 639 Kč s příslušenstvím z titulu nároku na vrácení poměrné části zaplaceného nájemného a nároku na slevu z nájemného. Jelikož v souvislosti s tím společnost [REDAKCE] uplatnila v insolvenčním řízení vedeném u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. [REDAKCE] danou pohledávku (která činí s příslušenstvím cca 65 milionů Kč), nelze očekávat uspokojení pohledávek přihlášených žalobkyní v celkové výši 162 946,20 Kč. Odpovědnost žalované je podle žalobkyně dána ust. § 420 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník. Na uvedeném závěru nemění nic skutečnost, že k protiprávnímu jednání žalované došlo v rámci zaměstnaneckého poměru žalované, neboť žalovaná jednala v přímém úmyslu, když si byla vědoma nepravdivosti jí vystaveného potvrzení, a musela si být vědoma možného způsobení újmy. Je zřejmé, že žalovaná jednala v zájmu třetích osob, potažmo ve svém vlastním zájmu, když ke svému protiprávnímu jednání musela být zjevně motivována. Žalovaná navíc v rámci pracovní pozice ani nebyla příslušná k vydávání osvědčení potvrzujících existenci správních rozhodnutí.

2. Žalovaná v písemném vyjádření ze dne 27. 1. 2023 k žalobě uvedla, že s touto nesouhlasí, neboť se protiprávního jednání nedopustila, při plnění pracovních povinností vždy jednala podle pokynů zaměstnavatele a své úkoly plnila řádně a svědomitě. Potvrzení i samotný souhlas byl ze strany žalované vydán v souladu s dobovou právní úpravou. Žalovaná zdůraznila, že souhlas nevydávala jako fyzická osoba, ale jako zaměstnanec [REDAKCE], není tedy ve sporu pasivně legitimovanou. Žádný osobní prospěch tvrzený žalobkyní žalovaná ze svého jednání neměla, trestní oznámení na její osobu bylo odloženo. Žalovaná je schopna předložit soudu originál záznamu z roku 1995 obsahující souhlas s dotčenou nájemní smlouvou. Dále žalovaná vznesla námitku promlčení, neboť k protiprávnímu jednání tvrzeného žalobkyní mělo dojít již dne 25. 7. 2005.
3. Žalobkyně v reakci na obranná tvrzení žalované v písemném vyjádření ze dne 15. 2. 2023 mimo jiné zdůraznila, že byt' k protiprávnímu jednání žalované došlo již v roce 2005, ke vzniku škody došlo teprve vydáním pravomocného rozhodnutí, na jehož základě má společnost [REDAKCE] povinnost plnit, tedy nárok žalobkyně nemůže být promlčen. Žalobkyně má důvodné podezření, že nejprve bylo vydáno jinou zaměstnankyní [REDAKCE] sdělení ze dne 7. 7. 2008, které odkazuje na potvrzení žalované z roku 2005, a to za účelem vytvoření dojmu věrohodnosti.
4. Na základě jednotlivých provedených důkazů učinil soud níže uvedená skutková zjištění:
5. Z Nájemní smlouvy ze dne 12. 5. 1995 soud zjistil, že společností [REDAKCE] [REDAKCE], jako pronajímatel, a [REDAKCE] [REDAKCE], jako nájemce, uzavřely nájemní smlouvu, jejímž předmětem byl nájem nebytových prostor určených k podnikání nacházejících se v budově č. p. [REDAKCE] v [REDAKCE] - v obchodním domě [REDAKCE] - a vymezených geometrickým plánem tvořícím přílohu smlouvy, a to na dobu od 1. 6. 1995 do 30. 5. 2094 za jednorázově splatné nájemné ve výši 16 000 000 Kč. V čl. V. smlouvy pronajímatel prohlásil, že [REDAKCE] udělil předchozí souhlas k pronájmu nebytových prostor ve smyslu dané nájemní smlouvy, čímž byly splněny podmínky ust. § 3 zákona č. 116/1990 Sb. Totéž prohlásil pronajímatel i v posledním odstavci čl. VII. smlouvy. Kromě samotné nájemní smlouvy uzavřely strany téhož dne i Smlouvu o zřízení práva užívání části nemovitosti jako věcného břemene.

6. Ve Sdělení ze dne 25. 7. 2005, sp. zn. [REDACTED], žalovaná jako zaměstnankyně [REDACTED], odboru správy majetku města, k dotazu společnosti [REDACTED] ze dne 21. 7. 2005 uvedla, že dne 12. 5. 1995 byl společnosti [REDACTED] udělen souhlas k pronájmu nebytových prostor podle § 3 odst. 2 zákona č. 116/1990 Sb., vztahující se k pronájmu nebytových prostor v objektu č. p. [REDACTED], [REDACTED], kdy nájemcem byla společnost [REDACTED]. Stejnopis dokumentace není možné zaslat, neboť tato již proběhla skartačním řízením.
7. Přípisem ze dne 7. 7. 2008, sp. zn. [REDACTED], zaměstnankyně [REDACTED], odbor rozvoje, investic a majetku města, avizuje zaslání ověřené kopie stejnopisu sdělení ze dne 25. 7. 2005 (v příloze) advokátce [REDACTED].
8. Přípisem ze dne 28. 4. 2021, sp. zn. [REDACTED] vedoucí odboru správy majetku [REDACTED] k žádosti [REDACTED], sděluje, že ke skartování souhlasů s nájmy dle zákona č. 116/1990 Sb. došlo podle anonymizovaných podkladů, které již byly zaslány, na základě podané žádosti o skartační povolení ze dne 21. 11. 2018, ne dříve.
9. Přípisem ze dne 4. 6. 2021, sp. zn. [REDACTED] žalovaná na základě ústní žádosti sdělila společnosti [REDACTED], že sdělení ze dne 25. 7. 2005, č. j. [REDACTED], je pouze informací týkající se dotazu ohledně souhlasu k pronájmu, nejedná se o vydání samotného souhlasu. Jak již bylo uvedeno, uvedená dokumentace již proběhla skartačním řízením.
10. Rozsudkem Okresního soudu v Písku ze dne 30. 8. 2007, č. j. 7 C 130/2006-152, bylo ve věci žaloby společnosti [REDACTED] proti žalovaným 1) [REDACTED] a 2) [REDACTED], určeno, že na budově č. p. [REDACTED] nevázne věcné břemeno užívání nebytových prostor zřízené podle Smlouvy o zřízení práva užívání části nemovitosti jako věcného břemene ze dne 12. 5. 1995. Dále byla zamítnuta žaloba na vyklizení části budovy č. p. [REDACTED], jakož i žaloba na určení, že Nájemní smlouva ze dne 12. 5. 1995 uzavřená mezi společnostmi [REDACTED], a [REDACTED], je neplatná. Podle odůvodnění rozsudku je udělení předchozího souhlasu k pronájmu nebytových prostor ve smyslu § 3 odst. 2 zákona č. 116/1990 Sb., prokazováno sdělením [REDACTED] ze dne 25. 7. 2005.
11. Rozsudkem Nejvyššího soudu České republiky ze dne 25. 2. 2020, č. j. 26 Cdo 3463/2019-1065, byl v řízení vedeném žalobkyní [REDACTED], proti žalované [REDACTED], o zaplacení částky 14 240 822,20 Kč s příslušenstvím, k dovolání žalobkyně zrušen rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 3. 2019, č. j. 51 Co 267/2010-949, přičemž věc byla současně uvedenému soudu vrácena k dalšímu řízení. Předmětem žaloby je přitom uplatnění nároku z titulu Nájemní smlouvy ze dne 12. 5. 1995 právním nástupcem původního nájemce vůči právnímu nástupci původního pronajímatele ve formě slevy na nájemném (co do částky 41 991,20 Kč) a zejména pak nárok na vrácení poměrné části zaplaceného nájemného za dobu od odstoupení od smlouvy do konce doby, na kterou byl nájem sjednán (ve výši 14 198 831 Kč), s příslušenstvím. Podle odůvodnění rozsudku mimo jiné není správný závěr Krajského soudu v Ostravě jako soudu odvolacího, že v případě Nájemní smlouvy ze dne 12. 5. 1995 se jedná o smlouvu absolutně neplatnou pro neurčitost ujednání o předmětu nájmu. Dále Nejvyšší soud České republiky dovodil, že trval-li nájemní vztah založený Nájemní smlouvou ze dne 12. 5. 1995 ke dni, kdy se žalovaná stala vlastníkem předmětu nájmu, vstoupila žalovaná do původního nájemního vztahu. Jestliže následně platně odstoupila od nájemní smlouvy, došlo k zániku nájemního vztahu, v souvislosti s tím je třeba vypořádat poskytnuté plnění, přičemž tento nárok je třeba uplatnit vůči subjektu, který byl pronajímatelem v době ukončení nájmu.

12. Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 3. 9. 2020, č. j. 51 Co 267/2020-1210, pravomocným dne 22. 11. 2020, byl v návaznosti na předchozí rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky změněn rozsudek Okresního soudu v Ostravě ze dne 11. 1. 2010, č. j. 30 C 37/2007-155, tak, že žalovaná [REDAKCE] byla uložena povinnost zaplatit žalobkyni [REDAKCE], částku 14 240 639,20 Kč spolu s příslušenstvím.
13. Usnesením Nejvyššího soudu České republiky ze dne 22. 6. 2021, č. j. 26 Cdo 1655/2021-1504, byla odložena vykonatelnost rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 3. 9. 2020, č. j. 51 Co 267/2020-1210.
14. Usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 12. 2021, č. j. [REDAKCE], byl k návrhu [REDAKCE], a [REDAKCE], zjištěn úpadek dlužnice [REDAKCE], přičemž na majetek dlužnice byl prohlášen konkurs.
15. Z Přihlášky pohledávky původní věřitelky [REDAKCE], ze dne 21. 5. 2021, Záznamu o přijetí nebo podání informace insolvenčním soudem podle § 85 insolvenčního zákona ze dne 14. 12. 2021 a usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 1. 2023, č. j. [REDAKCE], soud zjistil, že žalobkyně vstoupila do insolvenčního řízení vedeného vůči dlužnici [REDAKCE] na místo přihlášeného věřitele č. [REDAKCE], přičemž danou přihláškou je uplatňován nárok v celkové výši 123 783 Kč.
16. Z Přihlášky pohledávky původní věřitelky [REDAKCE], ze dne 3. 6. 2021 a usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 1. 2023, č. j. [REDAKCE], soud zjistil, že žalobkyně vstoupila do probíhajícího insolvenčního řízení i na místo přihlášeného věřitele č. [REDAKCE], přičemž danou přihláškou je uplatňován nárok v celkové výši 11 059,40 Kč.
17. Z další Přihlášky pohledávky původní věřitelky [REDAKCE], ze dne 9. 6. 2021 a usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 1. 2023, č. j. [REDAKCE], soud zjistil, že žalobkyně vstoupila do probíhajícího insolvenčního řízení na místo přihlášeného věřitele č. [REDAKCE], přičemž danou přihláškou je uplatňován nárok v celkové výši 61 250,20 Kč.
18. Z dalších celkem 4 přihlášek pohledávek ze dne 18. 2. 2022 a ze dne 21. 2. 2022 je zjištěno, že sama žalobkyně uplatnila v rámci probíhajícího insolvenčního řízení další nároky v celkové výši 162 946,20 Kč (18 900 Kč + 28 684 Kč + 61 250,20 Kč – jedná se o přihlášku obsahově totožnou s č. 5/P6 + 54 112 Kč). Ve všech případech se jedná opět o situaci, kdy žalovaná uhradila se souhlasem dlužnice (úpadek) za tuto existující dluhy, které byly již zpravidla přihlášeny do probíhajícího insolvenčního řízení.
19. Ze žalovanou předloženého originálu sešitu s ručně psanými záznamy, který obsahuje chronologický seznam souhlasů udělených ze strany [REDAKCE] ve vztahu k nájům nebytových prostor podle § 3 odst. 2 zákona č. 116/1990 Sb., o nájmu a podnájmu nebytových prostor, soud zjistil, že evidováno je i udělení souhlasu „majiteli [REDAKCE] a nájemci [REDAKCE] – dům č. p. [REDAKCE] – prodejna [REDAKCE]“ dne 12. 5. 1995.
20. Soud měl dále k dispozici spis vedený PČR, KŘP Jihočeského kraje, ÚO [REDAKCE], OHK, SKPV, pod sp. zn. [REDAKCE], z něhož zjistil níže uvedené skutečnosti:

21. V Úředním záznamu o podání vysvětlení sepsaném dne 15. 6. 2021 žalovaná uvedla, že na [REDAKCE] pracuje asi od roku 1993, v roce 1995 nastoupila na odbor správy majetku. Ke sdělení z roku 2005 může uvést, že v té době již byly veškeré podklady týkající se [REDAKCE] skartovány, ale dochovaly se evidenční sešity, které byly psány ručně a sloužily příslušnému pracovníkovi pro rychlý přehled informací ohledně souhlasů úřadu s pronájmem tak, aby nemusel vyhledávat korespondenci v archivech. Při psaní odpovědi v roce 2005 tak žalovaná čerpala informace právě z evidenčního sešitu, jiné podklady nebyly k dispozici, neboť byly skartovány. Žádosti o souhlas byli zasílány písemně či tyto nosili žadatele na úřad osobně, v takovém případě byl udělen souhlas formou razítka na smlouvu.
22. V dalším Úředním záznamu o podání vysvětlení ze dne 25. 1. 2022 žalovaná v podstatě zopakovala svá předchozí vyjádření z června 2021. Doplnila, že na písemné žádosti o udělení souhlasu bylo odpovídáno písemně. Pokud se žadatel dostavil osobně se smlouvou, zapisoval se souhlas pouze do evidenčního sešitu, kde pak bylo možno udělené souhlasy chronologicky ověřit. Tento sešit byl na úřadu zaveden již dříve, žalovaná v praxi pokračovala. Žalovaná při sepisu sdělení v roce 2005 tak ani nemohla čerpat z jiných zdrojů než právě z evidenčního sešitu. Obdobně se pak žalovaná vyjadřovala i v rámci Úředního záznamu o podání vysvětlení sepsaného dne 24. 2. 2022.
23. V Úředním záznamu o podání vysvětlení sepsaném dne 25. 6. 2021 podal vysvětlení [REDAKCE], který získal od blíže neidentifikované osoby informace týkající se věci [REDAKCE], jehož společnost vedla v minulosti spor týkající se objektu na [REDAKCE]. Spor se táhl mnoho let, nakonec došlo k záhadné výměně senátu Nejvyššího soudu České republiky, který rozhodl v neprospěch společnosti [REDAKCE]. V průběhu vedení sporu bylo zjištěno, že mohlo dojít k protiprávnímu jednání ze strany žalované, konkrétně se jedná o sdělení z roku 2005 vztahující se k udělení souhlasu s nájmem nebytových prostor v roce 1995. Následně byl ze strany [REDAKCE] (osoby pracující v oblasti bezpečnosti) podán popis několika schůzek se žalovanou, která opakovaně uváděla, že veškeré podklady proběhly skartačním řízením. Údaje uvedené ve sdělení z roku 2005 měly být vyhledány v poznámkovém sešitu, který skartován nebyl, a který byl uchován po dobu 10 let (jednalo se o soukromé poznámky). Chování žalované a její postup proto považuje [REDAKCE] za divné.
24. Podle Úředního záznamu o podání vysvětlení ze dne 10. 2. 2022 si [REDAKCE], bývalá zaměstnankyně [REDAKCE], nebyla schopna vzpomenout na žádné bližší podrobnosti týkající se udělování souhlasů ke smlouvám o nájmu či ke sdělení zpracovaných v roce 2005 a 2008 zaměstnankyněmi úřadu.
25. K dotazu policejního orgánu ze dne 8. 6. 2021 [REDAKCE], odbor správy majetku, přípisem ze dne 28. 6. 2021 sdělilo, že v případě evidenčního sešitu se jednalo o soukromou pomocnou evidenci, která byla skartována z důvodu GDPR v roce 2018. Evidenční sešity byly vedeny na základě uvážení konkrétního pracovníka, který agendu vykonával. V roce 1995 spisová služba na [REDAKCE] neexistovala, není tak možné uvést spisový znak s uvedeným rokem skartace, kterou prováděl odbor vnitřních věcí [REDAKCE].
26. V odpovědi na dotazy policejního komisaře pak vedoucí odboru správy majetku [REDAKCE] uvedla, že souhlasy k nájmním smlouvám spadaly do kompetence odboru správy majetku podle Organizačního řádu. Praxe probíhala tak, že žadatel buďto poslal žádost o udělení souhlasu písemně, pak mu bylo písemně odpovězeno a souhlas byl zaznamenán do evidenčního sešitu, nebo častěji přišel žadatel osobně na úřad, kdy mu byl souhlas vyznačen přímo na smlouvu. Tato skutečnost byla opět zapsána do sešitu, kde byly souhlasy řazeny chronologicky. Žádné přílohy se nevedly, neboť žádný zákon nestanovil, jak se mají souhlasy evidovat. Pokud se

úřad do 15 dnů nevyjádřil, mělo se podle zákona za to, že souhlas byl udělen. V případě sdělení ze dne 25. 7. 2005 čerpala žalovaná informace z evidenčního sešitu, který již proběhl skartačním řízením. Vydávání souhlasu měla žalovaná stanovena v pracovní náplni, tudíž byla oprávněná k udělení souhlasu. Žalovaná je ze strany svého zaměstnavatele hodnocena jako poctivý člověk a spolehlivý zaměstnanec.

27. Soud vyslechl jako svědkyni zaměstnankyni [REDACTED]. Jmenovaná vypověděla, že nastoupila jako referentka na odbor správy majetku [REDACTED] v lednu 1992. Někdy od roku 1993 do roku 1995 měla na starosti nebytové prostory, kdy jednak schvalovala nájmy nebytových prostor, které patřily městu, a jednak vydávala souhlasy s pronájmem nebytových prostor u všech dalších subjektů. Pokud žadatel přišel s konkrétní nájmní smlouvou na úřad, svědkyně potvrdila na smlouvu souhlas razítkem. Následně byla smlouva zaevidována do sešitu. Svědkyně si nevybavuje, že by někdo o udělení souhlasu žádal korespondenčně. Do sešitu zapisoval vždy ten, kdo souhlasy vydával. Svědkyně předpokládá, že to tedy byla výlučně ona sama, následně agendu převzala žalovaná. Kromě sešitu, který asi zavedla a začala používat svědkyně, se souhlasy nikde jinde neevidovaly. Jiné dokumenty k dispozici nebyly, neuchovávaly se ani samotné smlouvy, takže se vycházelo z obsahu sešitu - jednalo se o linkovaný sešit velikosti A4. Svědkyně po seznámení se se sešitem předloženým soudem žalovanou potvrdila, že se jedná o předmětnou evidenci, poznala svoje písmo od začátku roku 1992 až po záznam ze dne 2. 5. 1995, což časově odpovídá s jejím odchodem na mateřskou dovolenou, i písmo žalované, které navazuje po poznámce svědkyně.
28. Soud má za prokázané, že žalovaná z pozice zaměstnankyně odboru správy majetku [REDACTED], ve Sdělení ze dne 25. 7. 2005, sp. zn. [REDACTED], potvrdila, že dne 12. 5. 1995 byl společnosti [REDACTED] udělen souhlas k nájmu nebytových prostor nacházejících se v objektu č. p. [REDACTED], nájmcem [REDACTED]. Vycházela přitom z obsahu její osobou ručně psané pomocné evidence udělených souhlasů k nájmu ve smyslu ust. § 3 zákona č. 116/1990 Sb., o nájmu a podnájmu nebytových prostor, ve znění účinném do 2. 12. 1999, která záznam o udělení souhlasu obsahuje. Vydávání souhlasů s nájmem nebytových prostor bylo náplní práce žalované od května 1995 (evidence jí byla předána přechodně pověřenou zaměstnankyní [REDACTED] konkrétně dne 2. 5. 1995). Žalovaná v dané oblasti postupovala ve shodě s již zavedenou praxí, kdy úřadem byl jednotlivým žadatelům vydáván souhlas s uzavřením nájmní smlouvy zpravidla osobně ve formě razítka otiskového na smlouvu (v případě písemné žádosti ve formě písemné odpovědi), následně bylo udělení souhlasu zaevidováno do pomocné evidence v sešitu. Jiná dokumentace ve vztahu k uděleným souhlasům s uzavřením nájmních smluv ze strany úřadu vedena či archivována nebyla. Předchozí udělení souhlasu ze strany [REDACTED] deklaroval v případě Nájmní smlouvy ze dne 12. 5. 1995 i pronajímatel - společnost [REDACTED], veřejná obchodní společnost - v čl. V. a čl. VII. samotné nájmní smlouvy. Právní nástupci původního pronajímatele a původního nájmcem vedli u Okresního soudu v Písku (sp. zn. 7 C 130/2006) a Okresního soudu v Ostravě (sp. zn. 30 C 37/2007) soudní spory týkající se mimo jiné určení platnosti nájmní smlouvy, jakož i nároků vyplývajících z předčasného ukončení předmětné nájmní smlouvy. V obou řízeních byla přes existenci několika námitek konstatována platnost nájmní smlouvy, přičemž udělení předchozího souhlasu k pronájmu nebytových prostor ve smyslu § 3 odst. 2 zákona č. 116/1990 Sb., o nájmu a podnájmu nebytových prostor, bylo dovozováno ze sdělení [REDACTED] ze dne 25. 7. 2005. Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 3. 9. 2020, č. j. 51 Co 267/2020-1210, pravomocným dne 22. 11. 2020, byl změněn původní rozsudek Okresního soudu v Ostravě ze dne 11. 1. 2010, č. j. 30 C 37/2007-155, tak, že společnosti [REDACTED] (právnímu nástupci původního pronajímatele) byla uložena povinnost zaplatit společnosti [REDACTED] (právnímu nástupci původního pronajímatele) částku 14 240 639,20 Kč spolu s příslušenstvím. Odvolací soud rozhodoval vázán právním názorem obsaženým v rozsudku

Nejvyššího soudu České republiky ze dne 25. 2. 2020, č. j. 26 Cdo 3463/2019-1065, který dovodil, že co se týká nároku na slevu na nájemném (částka 41 991,20 Kč) a nároku na vrácení poměrné části zaplaceného nájemného za dobu od odstoupení od smlouvy do konce doby, na kterou byl nájem sjednán (částka 14 198 831 Kč), není správný původní závěr Krajského soudu v Ostravě, že v případě Nájemní smlouvy ze dne 12. 5. 1995 se jedná o smlouvu absolutně neplatnou pro neurčitost ujednání o předmětu nájmu. Dále Nejvyšší soud České republiky dovodil, že pokud trval nájemní vztah založený nájemní smlouvou ke dni, kdy se společnost [redacted] stala vlastníkem předmětu nájmu, a následně došlo k platnému odstoupení od nájemní smlouvy, je namíste v souvislosti s ukončením nájemního vztahu vypořádat dříve poskytnuté plnění (nájemné) právě vůči společnosti [redacted]. Rovněž je prokázáno, že usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 12. 2021, č. j. [redacted], byl k návrhu věřitelů [redacted] a [redacted], zjištěn úpadek společnosti [redacted], přičemž na majetek úpadce byl současně prohlášen konkurs. Se svými pohledávkami v celkové výši řádově několika set tisíc korun je v probíhajícím insolvenčním řízení přihlášena i žalobkyně (tato se souhlasem úpadce uhradila za úpadce existující dluhy, které byly již v některých případech přihlášeny do probíhajícího insolvenčního řízení věřiteli úpadce).

29. Podle § 3079 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o. z.“), se právo na náhradu škody vzniklé porušením povinnosti stanovené právními předpisy, k němuž došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, posuzuje podle dosavadních právních předpisů. Podle § 420 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník (dále jen „obč. zák.“), každý odpovídá za škodu, kterou způsobil porušením právní povinnosti. Podle odst. 2 citovaného ustanovení je škoda je způsobena právnickou osobou, anebo fyzickou osobou, když byla způsobena při jejich činnosti těmi, které k této činnosti použili. Tyto osoby samy za škodu takto způsobenou podle tohoto zákona neodpovídají; jejich odpovědnost podle pracovněprávních předpisů není tím dotčena. Podle § 106 odst. 1 obč. zák. se právo na náhradu škody promlčí za dva roky ode dne, kdy se poškozený dozví o škodě a o tom, kdo za ni odpovídá. Podle odst. 2 se nejpozději právo na náhradu škody promlčí za tři roky, a jde-li o škodu způsobenou úmyslně, za deset let ode dne, kdy došlo k události, z níž škoda vznikla; to neplatí, jde-li o škodu na zdraví.
30. V první řadě se soud nutně musel k námitce žalované zabývat otázkou promlčení případného nároku žalobkyně na náhradu způsobené škody. Je třeba zdůraznit, že s ohledem na obsah ust. §3079 o. z. je rozhodným právním předpisem zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, který byl účinným ke dni 25. 7. 2005, kdy podle žalobních tvrzení došlo ze strany žalované k porušení povinností způsobující následně žalobkyni majetkovou škodu. Soud tedy k námitce žalované zkoumal, zda v mezidobí od tvrzeného protiprávního jednání v roce 2005 došlo k uplynutí jak subjektivní, tak objektivní promlčecí doby ve smyslu ust. § 106 odst. 1, 2 obč. zák. Dospěl k závěru, že potenciální nárok žalobkyně na náhradu škody promlčen být nemůže, neboť jak bude podrobněji popsáno níže, žalobkyni podle názoru soudu doposud žádná škoda mající původ v jednání žalované v roce 2005 nevznikla (vznik škody a běh promlčecí doby není vázán na okamžik právní moci rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 3. 9. 2020, č. j. 51 Co 267/2020-1210, jak se mylně domnívá žalobkyně). V důsledku uvedeného nemohlo dojít ani k počátku běhu promlčecí doby, neboť pojem „událost, z níž škoda vznikla“ ve smyslu ustanovení § 106 odst. 2 obč. zák. zahrnuje totiž nejen protiprávní úkon či právně kvalifikovanou událost, které vedly ke vzniku škody, ale i vznik škody samotné. Pokud by událost, z níž škoda vznikla ve smyslu ustanovení § 106 odst. 2 obč. zák., byla ztotožněna pouze s protiprávním úkonem či událostí vyvolávající škodu, mohla by začít promlčecí doba běžet dříve, než vznikla škoda, škoda by tedy mohla vzniknout až po uplynutí objektivní promlčecí doby, nebo by nemusela vzniknout vůbec. Takový výklad je proto nepřijatelný (viz rozhodnutí sp. zn. 1 Cz 20/1990).

31. Bylo na žalobkyni, aby prokázala, že v daném případě byly naplněny veškeré základní předpoklady pro vznik odpovědnosti žalované za škodu ve smyslu ust. § 420 obč. zák. (porušení právní povinnosti, vznik škody, příčinná souvislost mezi porušením právní povinnosti a vznikem škody, zavinění). Stejně tak s ohledem na skutečnost, že žalovaná v roce 2005 jednala z pozice zaměstnankyně [REDAKCE], bylo na žalobkyni, aby prokázala, že jednáním, kterým měla být podle žalobních tvrzení způsobena škoda, žalovaná sledovala jen uspokojování svých zájmů (popřípadě zájmů jiných osob), byť k tomuto došlo při plnění pracovních či jiných úkolů žalované nebo v přímé souvislosti s nimi; tedy se jednalo o zjevný exces zakládající přímou odpovědnost žalované a naopak vylučující odpovědnost právnické osoby (zaměstnavatele žalované) ve smyslu ust. § 420 odst. 2 obč. zák. Nutno konstatovat, že žalobkyně existenci základních předpokladů vzniku odpovědnosti žalované neprokázala, tedy neunesla důkazní břemeno hned v několika podstatných bodech, a to přesto, že v rámci ústního jednání konaného ve věci dne 19. 6. 2023 byla soudem vyzvána, aby označila důkazy k prokázání žalobních tvrzení (konkrétně, že žalovaná vystavila dne 25. 7. 2005 nepravdivé potvrzení, že jednala při vystavení potvrzení excesivně výlučně s cílem uspokojit své osobní zájmy či potřeby, a že žalobkyni vznikla v souvislosti s jednáním žalované škoda v rámci insolvenčního řízení vedeného u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. [REDAKCE] [REDAKCE] tím, že nedošlo k uspokojení pohledávek žalobkyně z důvodu uspokojení pohledávek věřitele [REDAKCE]), přičemž byla současně soudem poučena o možném negativním výsledku sporu v případě neunesení důkazního břemene.
32. Žalobkyně neprokázala, že žalovaná jednala v souvislosti s vystavením potvrzení ze dne 25. 7. 2005 protiprávně, tedy že vystavila nepravdivé potvrzení. Soudu v daném řízení nepřísluší hodnotit, zda postup a praxe zavedená u [REDAKCE] při udělování souhlasů s nájmy nebytových prostor ve smyslu § 3 odst. 2 zákona č. 116/1990 Sb., o nájmu a podnájmu nebytových prostor, byla formálně správná. Nebylo však prokázáno, že žalovaná ať již záměrně či z nedbalosti vystavila nepravdivé potvrzení týkající se udělení souhlasu s nájmem ve smyslu Nájemní smlouvy uzavřené dne 12. 5. 1995 mezi společnostmi [REDAKCE], a [REDAKCE] [REDAKCE]. Naopak z výpovědi svědkyně [REDAKCE] (předchůdkyně žalované na dané pracovní pozici) i z písemných vyjádření nadřízené zaměstnankyně žalované [REDAKCE] jednoznačně vyplynulo, že jediným zdrojem informací ohledně udělení souhlasu s uzavřením nájemní smlouvy úřadem byl pomocný ručně psaný evidenční sešit, který soudu předložila žalovaná, a jehož pravost potvrdila i svědkyně [REDAKCE]. Jak je zjištěno, evidenční sešit záznam o udělení souhlasu v konkrétním případě obsahuje. Existenci předchozího souhlasu s nájmem pak potvrzuje i prohlášení pronajímatele v samotné nájemní smlouvě. V souvislosti s předložením originálu sešitu v rámci soudního řízení žalovanou je třeba zmínit, že se jedná o nepřesným opakované tvrzení žalované (a nadřízené zaměstnankyně žalované [REDAKCE]) o skartaci související dokumentace, když je zřejmé, že vyjma samotného evidenčního sešitu žádná další dokumentace úřadem v případě udělení souhlasů s nájmy v 90. letech 20. století vedena nebyla, a evidenční sešit oproti tvrzení vedoucí zaměstnankyně [REDAKCE] skartován doposud nebyl. Ani na základě této skutečnosti (tvrzení žalované o skartaci, která neproběhla) však nelze v žádném případě dovést, že by potvrzení vystavené žalovanou v roce 2005 bylo nepravdivé a žalovaná by jednala protiprávně.
33. Žalobkyně dále ani neprokázala, že by žalovaná při vystavení sdělení ze dne 25. 7. 2005 jednala na pozici zaměstnankyně [REDAKCE] (resp. [REDAKCE]) při plnění pracovních povinností svévolně a výlučně s cílem uspokojování svých vlastních zájmů (zájmů třetí osob), tedy excesivně tak, aby případné protiprávní jednání nebylo přičítáno právnické osobě (zaměstnavateli žalované) ve smyslu ust. § 420 odst. 2 obč. zák. Lze shrnout, že žalobkyně v daném směru nepředložila de facto jediný relevantní důkaz, a její tvrzení ohledně vlastních zájmů a cílů žalované při vystavení sdělení v roce 2005 lze tak označit víceméně za spekulativní. Jak je ostatně již

konstatováno výše a vyplývá z provedeného dokazování, žalovaná při sepisu sdělení postupovala zcela v souladu se zavedenou praxí na městském úřadu. Soud navíc nerozumí důvodu, na jehož základě by žalovaná měla dne 25. 7. 2005 vystavit úmyslně nepravdivé potvrzení sledující zájem společnosti [REDAKCE] (či jejich právních nástupců), pro účel vedených soudních sporů, pokud se společnost [REDAKCE] stala vlastníkem předmětné nemovitosti [REDAKCE] teprve dne 29. 7. 2005 a k ukončení Nájemní smlouvy ze dne 12. 5. 1995, které vyvolalo následné soudní spory, došlo teprve jednostranným odstoupením od smlouvy ze dne 10. 7. 2006 (viz rozsudek Okresního soudu v Písku ze dne 30. 8. 2007, č. j. 7 C 130/2006-152). Jestliže žalobkyně neprokázala excesivní jednání žalované při plnění pracovních povinností, není žalovaná osobou pasivně legitimovanou ve sporu (§ 420 odst. 2 obč. zák.).

34. Žalobkyně rovněž nikterak neprokázala, že jí v důsledku jednání žalované vznikla jakákoli škoda v rámci insolvenčního řízení vedeného vůči úpadci [REDAKCE] u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. [REDAKCE], tedy že nedošlo k uspokojení pohledávek žalobkyně z důvodu uspokojení pohledávky věřitele [REDAKCE]. Žalobkyně paradoxně již v samotné žalobě uvádí, že existence pohledávky věřitele [REDAKCE], byla v celém rozsahu popřena insolvenčním správcem. Není tedy doposud známo, zda vůbec dojde k uspokojení pohledávky uvedeného věřitele, či v jakém rozsahu bude tato pohledávka v insolvenčním řízení uspokojena. Obdobně pak není známo, v jakém rozsahu budou v insolvenčním řízení uspokojeny pohledávky žalobkyně, tedy v jaké výši a zda vůbec vznikne žalobkyni jí tvrzená majetková škoda. Pokud žalobkyni doposud žádná škoda z jí tvrzeného titulu nevznikla, a není jisté, že vůbec vznikne, logicky se nemůže úspěšně domáhat její náhrady. V dané souvislosti si soud neodpustí poznámku, že příliš nechápe postup žalobkyně, která na jednu stranu operuje s nemožností uspokojení vlastních pohledávek v insolvenčním řízení z důvodu výše pohledávky uplatněné jedním z navrhovatelů na zahájení insolvenčního řízení, a na stranu druhou dobrovolně vyplácí za úpadce jednotlivé pohledávky různým věřitelům ve výši stovek tisíc korun, aby se tak sama stala věřitelem v insolvenčním řízení.
35. Ze všech výše prezentovaných důvodů byla žaloba jako nedůvodná v celém rozsahu zamítnuta.
36. S ohledem na jednoznačnost učiněných skutkových i právních závěrů soud neprováděl další důkazy navrhované žalobkyní, a to zejména pro nadbytečnost, když obecně lze shrnout, že některými z dalších navržených důkazů by byly prokazovány skutečnosti již soudem zjištěné, přičemž navíc žádný ze žalobkyní navržených a soudem neprovedených důkazů neměl ani potenciální sílu jakkoli změnit výsledek soudního řízení. Soud tak neprovedl důkaz dotazem na [REDAKCE] ohledně existence pokynů nadřízených zaměstnanců či orgánů pro žalovanou při vydávání souhlasu s nájmem v roce 1995 a při vyhotovení sdělení v roce 2005 (již bylo prokázáno sdělením [REDAKCE] i výpovědí svědkyně [REDAKCE], žádné takové pokyny neexistovaly), výsledkem svědkyně [REDAKCE], dříve [REDAKCE] (navržená svědkyně byla zaměstnankyní [REDAKCE] v období let 2005 – 2009, nemůže tedy z logiky věci vědět nic podstatného o praxi zavedené v roce 1995), opakovaným výsledkem svědkyně [REDAKCE] (tato ve své výpovědi sdělila zjevně veškeré skutečnosti, na které si v souvislosti s vydáváním souhlasů k nájmem smlouvám vzpomněla), výsledkem svědkyně [REDAKCE] (která si podle konstatovaného úředního záznamu PCR ze dne 10. 2. 2022 na žádné rozhodné skutečnosti nepamatuje), výsledkem svědkyně Švejnchové (jedná se o bývalou zaměstnankyni [REDAKCE], která zaškolovala svědkyni [REDAKCE] po jejím nástupu do zaměstnání v roce 1992), ani důkaz výsledkem svědka [REDAKCE] (jedná se o osobu, která měla pouze popisovat průběh schůzek se žalovanou ex post obdobně jako již činil v rámci úkonů trestního řízení [REDAKCE]). Obdobně pak soud neprovedl důkaz znaleckými posudky z oboru mechanoskopie a chemie, neboť s ohledem na obsah ostatních

provedených důkazů nemá pochybnosti o pravosti žalovanou předloženého evidenčního sešitu, ani účastnickým výsledkem žalované (za situace, kdy žalovaná s tímto nesouhlasila, nelze účastnický výsledek nařídit, jak se opakovaně domáhala žalobkyně). Pro zjevnou nadbytečnost a navíc i opožděnost pak soud neprovedl důkaz rozhodnutím Krajského úřadu Jihočeského kraje ze dne 31. 8. 2023, č. j. [REDAKCE] (žalobkyni nic nebránilo v tom, aby žádost o poskytnutí informací [REDAKCE] adresovala dříve než 17. 7. 2023) a důkaz listinou navržený žalovanou (Pracovní náplň žalované).

37. O náhradě nákladů řízení bylo soudem rozhodnuto podle § 142 odst. 1 o. s. ř, podle něhož účastníku, který měl ve věci plný úspěch, přizná soud náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníku, který ve věci úspěch neměl. Soud přiznal nárok na náhradu nákladů řízení žalované jako v řízení z procesního hlediska zcela úspěšné straně. Náklady řízení žalované jsou přitom tvořeny odměnou advokáta ve výši 24 800 Kč (8 úkonů po 3 100 Kč – převzetí a příprava zastoupení, písemné vyjádření ze dne 27. 1. 2023, účast na jednání dne 3. 4. 2023, písemné vyjádření ze dne 26. 4. 2023, účast na jednání dne 19. 6. 2023, písemné vyjádření ze dne 28. 8. 2023, účast na jednání dne 18. 9. 2023, písemné vyjádření – závěrečný návrh ze dne 22. 9. 2023) podle § 7 bod 5., § 11 odst. 1 písm. a), d), g) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, a paušální náhradou hotových výdajů ve výši 2 400 Kč (8 x 300 Kč) podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Celkem tedy náklady řízení žalované činí částku 27 200 Kč, kterou je žalobkyně povinna zaplatit žalované v souladu s § 149 odst. 1 o. s. ř. k rukám právního zástupce žalované a podle ust. § 160 odst. 1 o. s. ř. ve lhůtě 3 dnů.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích prostřednictvím Okresního soudu v Písku.

Nebudou-li povinnosti uložené vykonatelným rozsudkem splněny řádně a včas, může se oprávněný jejich splnění domáhat návrhem na výkon rozhodnutí.

Písek 27. září 2023

JUDr. Ondřej Mörtl v. r.
samosoudce